

ОЛЕГ АЙРАНОВ
МАМБИСТИ

chitanka.info

— Тюфлека още ли е задръстил лавката? — бате Киро имаше вид на удавника, търсец прословутата сламка.

Другите с ням поглед отправиха същия въпрос към приближаващия се Йончо. Бяха го пратили като съгледвач да разузнае какво е положението около най-важния обект в поделението. Докато отсъстваше, мамбистите се ловяха на бас дали ще успее да се върне невредим. Останалите пристъпваха от крак на крак подобно хиени, които от сигурно разстояние чакат лъв да свърши плюскането си. Някои пушеха трета цигара, търпението им бе подложено на сериозно изпитание, всички вече видимо нервничеха.

— Ами! Ей сега арестува още един! — разочарова ги Йончо. — С него пандизчиите за деня стават четиринадесет.

Групата се разпсува. Няколко бойци обявиха мероприятиято за „кауза пердута“ и се разкандърдисаха; по-скоро тръбата щеше да свири за вечеря, отколкото Тюфлека да опразни подкрепителния пункт. Останаха да дебнат само твърдото ядро от тримата мамбисти — бате Сечи, Негъра и бате Киро, стиснал кепето си в ръка и хвърлящ от време на време проверяващи погледи зад ъгъла на спалното.

Пред лавката Тюфлека се беше разплул върху един от столовете и се кефеше на тишината и спокойствието наоколо. Разводът беше отминал и колегите му офицери, в това число и началствата от щаба, се бяха изнизали. Това му беше любимото време на деня, което прекарваше в близката сладкарница или, ако беше дежурен по поделение както сега, в гарнизонната лавка. Докато пощипваше от баничката пред себе си, той внимаваше да не оцапа педантично изгладената си капитанска униформа. Тюфлека си падаше чистофайник. От фуражката до чепиците с кожени гети всичко по него беше като извадено от кутийка. Дори поизносеният вече широк офицерски колан блестеше матово на светлината на следобедното слънце. Но както и да пристягаше с него грижовно поддържаната си униформа, фигурата му, напомняща пчеличката Мая, издаваше чревоугодника в него. След всяка хапка той надигаше бутилката швепс, блажено притваряше клепачи и проточваше шия подобно на пиещ вода гъсок.

* * *

Допреди време мамбистите нямаха проблем с Тюфлека, нито той с тях. Общото им хоби като че ли създаваше дори един вид душевна близост, а практикуването му — привидно равенство помежду им. На лавката свободните от занятия бойци спокойно се разполагаха в негово присъствие по съседните маси. Тюфлека, изцяло погълнат от обекта на своята похот пред себе си, не им обръщаше внимание.

Преломният момент, изкарал наяве спящия в дебрите на психиката му звяр, беше резултат от една досадна грешка в планифика. Наложил се спешно да застъпи дежурство по поделение вместо друг офицер, бяха го изловили непосредствено преди да мине портала. Вкиснат от неочакваното объркване на плановете му, той реши за разтуха поне да се облажи обилно след развода.

Лавкаджията го полазиха тръпки като видя капитанската униформа да изпълва пространството на подкрепителния пункт. По всички изчисления Тюфлека отдавна трябваше да е напуснал поделението, сега неговото присъствие караше стария боец да се разтрепери от лоши предчувствия. Положението беше плачевно — на рафта бяха останали само едни отворотелни сухи пасти и няколко кашона вмирисани на сапун вафли, другото беше опоскано до шушка. Ирония на съдбата — на прага капитанът току-що се беше разминал с един новобранец, който отмъкваше в ръка последната кифла в поделението.

Тюфлека отначало не зацепи. Лавкаджията мънкаше сконфузено и сочеше празните тави около себе си, докато в погледа на капитана взеха да се събират буреносни облаци. Стария боец го споходи прозрението, колко по-безобидно е шоуто, което Среднощния каубой разиграваше всеки път в лавката, в сравнение с това, което щеше да се случи в този момент.

Най-накрая Тюфлека осъзна цялото измерение на споходилата го катастрофа — беше осъден да изкара до следващата смяна без никаква възможност да си подслади дежурството, което и така чувстваше като наказание. Той се извърна и огледа насядалите около масите пред лавката войници, които със закуски пред себе си непринудено разговаряха и сладко си похапваха. Доволният им вид беше жива гавра с ранената му душа. Киселият израз на лицето му за части от секундата стана възмутен, а възмущението тутакси прерасна в праведен гняв.

— Стании!! — никой досега не го бе чувал да рече така. — Какво търсите тук бе!? За вас няма ли работа, а? Строй се в една редица!

Сетне по бързата процедура ги разпита поотделно и накрая ги вкара всичките до един в ареста, начело с лавкаджията. По-късно, когато ядът му взе да се изпарява, той се позамисли около събитията на деня, но за свое оправдание реши, че всъщност лавката се води офицерска и войници няма какво да търсят там.

Ама-ха!

Оттук нататък по време на неговите дежурства бойците, имали неблагоприятното да огладнеят в грешния момент или да се отзоват на грешното място, взеха да се чувстват като в наказателен батальон. Тюфлека окошарваше безапелационно всеки, посмял в негово присъствие да си покаже носа в лавката. Повод не му трябваше, обяснения не се даваха. Веднъж дори изпрати в ареста един новобранец, който го потърси там единствено понеже му бяха наредили да му доложи нещо. Лека-полека новата му слава на непредсказуем истерик се разчу из поделението и в дните, когато беше дежурен, масите пред лавката пустееха. За сметка на това пък арестът се оказваше пренаселен. А в следобедните часове мамбистите, скрити зад някой ъгъл търпеливо дебнеха момента, в който той ще освободи терена, за да могат без риск да се подкрепят и те.

Но войниците далеч не бяха единствените застрашени. Поделението си имаше един помяр, безобидно и не съвсем младо куче, което кой знае защо не обичаше кокалите, останали от столовата и предпочиташе да се навърта около лавката. Седнало отстрани, то кротко чакаше да бъде удостоено с някое прегоряло крайче на сиренка или паднало на земята парче вафла. След като Тюфлека при една от поредните си инспекции не намери в близост до лавката кого да арестува, вниманието му се насочи върху жълтата купчинка, застанала на почетно разстояние и следяща всяка негова стъпка с покорни очи. Нещо в погледа на животното не му хареса и той нареди на лавкаджията да извика отговорния по зареждането старшина.

— Какъв е този пес тук? — намръщен попита той, когато старшината му се яви по служба.

— Шеки му викаме... — вдигна рамене простоватият снабдител. Беше се разтревожил не на шега в резултат на необичайното повикване и сега не можеше да стопли, за какво всъщност са го юрнали.

— Този пес е в разрез с хигиенно-санитарните изисквания за хранителен блок в армията! — срязва го със служебен тон Тюфлека. — Да се застреля! — след което се обърна и без повече пояснения закрачи по плаца.

Старшината се хвана за главата. Повече от половината си армейска служба бе изкарал като снабдител и не беше ползвал личното си оръжие от години насам. При задължителните за сержантския състав стрелби някак все го бяха подминавали. От колегите си обаче знаеше какъв въртел е отчетът за всеки изстрелян патрон, да не говорим за трудностите къде и как се изхвърля труп на убито куче в поделението. Лесно им беше на тези офицери, застреляй го и толкова! Затова реши да се направи на разсеян, какви ли го бяха прихванали капитана, до утре сигурно ще е забравил идиотското си хрумване.

Но старшината се излъга. На по-следващия ден Тюфлека се появи в лавката необичайно рано, когато снабдителят се готвеше за зареждането.

— Утрепахте ли песа? — строго попита той.

— Тъй вярно, другарю капитан! — израпортува старшината.

Лавкаджията преглеждаше омазаните си списъци на тезгяха, но с крайчеца на окото си мярна, как точно в този момент зад ъгъла се подаде една жълтеникава муцуна с лъскав черен връх. След миг я забелязаха и другите двама. Тюфлека стисна юмрук, почервеня и бузите му се надуха. Но още преди да изригне вулканът, старшината, когото дългата служба беше научила да не губи самообладание и в най-критичните моменти, го изпревари:

— Пак ще го застреляме, другарю капитан — бодро произнесе той.

Тюфлека го изгледа продължително, после премести погледа си върху лавкаджията, който подчертано задълбочено се занимаваше с листовете пред себе си, накрая върху миролюбиво махащия опашка помияр. Опита се да каже нещо, но се отказа и без коментар излезе. Срещу такава конска доза кретенизъм и безочие дори един капитан от БНА се чувстваше безсилен.

* * *

Взе да се здрачава, когато заоблената фигура се изнесе от лавката.

— Я внимавай, сега тръгна насам. — Бате Киро не бе изпуснал плаца от очи. — Изчезвай от тука! Не... чакай, спря се... хе-хе, не може да бъде...

Тюфлека се беше запътил да хвърли едно око какви ги върши личният състав, но на минаване покрай щаба вниманието му бе приковано от скърцащата врата. По това време кой ли се подвизаваше там?

Редникът Трайчев, който през откренатата цепнатина не бе видял никого в близкото обкръжение реши, че теренът е чист и се измъкна навън, в едната ръка стиснал парцал, с другата в джоба. Едва когато внимателно затвори и се обърна, той съзря на метри от себе си капитана, който го гледаше с присвити очи. В някакъв атавистичен рефлекс Хамстера извади ръка от джоба, в която се оказаха две бисквити и ги налапа наведнъж. Бузите му моментално приеха познатия лалугерски вид.

— Какво правиш тука? — попита дежурният офицер. Бойци, които чистеха канцелариите на щаба по това време не бяха нещо необичайно, но поведението на този редник беше повече от подозрително.

— Сѐм не знам! — през нос смотолеви Трайчев с паника в погледа, дъвчейки с пълни бузи.

По-тъп отговор от този надали можеше да се измисли. Лицето на капитана се навъси.

— Ама ти май нещо ядеш! — Тюфлека се загледа в издутите му бузи. — Какво и от къде?

— Бисквита, дххугаххю капитан — от напрежение и без това глътнатото му „Р“ съвсем се изгуби.

— По това време? Не те видях в лавката? Или си прескачал оградата до селския магазин? — Капитанът заканително сложи юмруци върху закръгления си ханш.

— Сѐм не, от последната отпуска.

— Как от последната отпуска бе? Днес е петък. Къде си ги държал до сега?

Трайчев преглътна. Душата му с всичка сила се съпротивляваше да издаде едно от най-скъпоценните си скривалища. А да каже, че ги е

съхранявал в шкафчето с личните вещи също не вървеше. Храна в спалното бе строго забранено и тутакси щеше да си отнесе наказанието.

— В щаба — след известно колебание си призна боецът.

Тюфлека се встрещи. Измежду бойците имаше гъстащи и връзкари, ама пък някой офицер или старшина от щаба да къта храна за редник му се струваше невероятно.

— Къде в щаба? — не преставаше да разпитва дежурният офицер. — При кого?

Трайчев въздъхна и тихо измънка:

— Димитрхов.

Тюфлека се замисли. После изведнъж присви очи още повече.

— Какъв Димитров бе!? Ама ти май нещо ме баламосваш, а? Мислиш си Димитровци под път и над път, все някой Димитров ще има в щаба. Звание? Длъжност?

Трайчев, все още в положение „мирно“, мълчаливо посочи с палец през рамо.

— Пред мен, ходом, марш! — делово реши да приключи разследването Тюфлека.

С поглед на отстреляна сърна изкомандваният унило направи кръгом и влезе обратно в сградата на щаба. Трътлестата фигура на капитана се залепи на около метър зад него. Двамата качиха стълбите, подминаха отдаващия „за почест“ часови при знамето и навлязоха в дълбок коридор с редица врати от двете му страни. Изминали повече от половината дължина Трайчев се спря и посочи в дъното му. Там, на около метър и половина висока дървена поставка достолепно стоеше голям бронзов бюст на вождата и учителя на българската работническа класа.

Тюфлека зяпна. Такъв бъзик досега никой не си бе позволявал с него. После почервеня и пое дълбоко дъх да ревне, но Хамстера припряно го изпревари:

— Дххугаххю капитан, ххедник Тххайчев, ххазххешете да доложа: Аз съвсем не Ви лъжа!

Той изтича до бюста на Георги Димитров, който от дни и седмици насам с цел маскировка беше чистил от прах и сръчно го килна встрани. Той се оказа не от масивен бронз, а боядисана гипсова отливка с куха вътрешност. Пред смаяните очи на дежурния Хамстера

бръкна вътре и с ловко движение извади наченатото пакетче бисквити тип „обикновени“...

След като конфискува пакета и окошари и Хамстера, Тюфлека реши, че количеството арестанти стигат като превантивна мярка против бъдещи атаки към любимата му лавка и се прибра в дежурната стая. Оказа се обаче, че яко се бе излъгал.

Мамбистите с чегъртащите стомаси, заели вече нисък старт, изчакаха за всеки случай още няколко секунди след като вратата зад Тюфлека хлопна и се понесоха на бегом, сякаш щурмуваха вражески бункер. Лавкаджията тъкмо прибираше хартиените остатъци, когато тройката налетя вътре с бързината и целеустремеността на отряд десантчици. Без да губят време и излишни думи мамбистите изкупили почти всички провизии, преживели оргията на капитана и след опустошителния си набег също така на галоп се изнесоха.

Спряха се едва при физкултурната площадка на другата край на плаца, откъдето можеха да наблюдават дежурната стая, без да се набиват на очи. При Тюфлека никога не се знаеше. Като нищо можеше да му текне да обходи поделението и накаже всеки, когото мерне да дъвче преди вечеря.

Бате Сечи със стон на облекчение приседна върху последната пречка на шведската стена, докато Негъра още правостоящ натъпка първата поничка между яките си като на катър зъби. Следващите няколко минути се чуваше само доволно мляскане. Бате Киро, който от време на време хвърляше по едно контролно око към дежурната стая пръв забеляза Ухера, запътил се към тях. Още отдалече му личеше, че е ухилен до уши.

— Да знаете, пичове, — закиска се той, когато дойде на един глас разстояние. — Цеца току-що каква кулинарна изненада сервира на Тюфлека!

Мамбистите го погледнаха въпросително, без да прекъсват или намалят темповете на основното си занимание.

— Точно пред дежурната стая изпльока една ей такава огромна зелена торта! — продължи да се хихика Ухера, като чертаеше с ръце размерите — Сега вече и мухите са я изпонакацали.

Ясно беше, че говори за кобилата Цеца, а не за адашката ѝ от секретна секция. Представата как Тюфлека по някое време ще се нахендри с лъснатите си чепици на биологичната мина го изпълваше с

неблагодарна радост. Ами ако не я забележеше въобще и утре сутринта командващият поделението се натъкне на нея? Но дори и само да му понамирисва цяла нощ в дежурната стая пак си беше повод за веселие.

Негъра и бате Сечи се спогледаха и замучаха с пълна уста от възторг. Само бате Киро първо замръзна, после се изправи, обърна се и плю:

— Майната ви! — изгъркори той. След това остави нахапаната осморка и напитата боза, стрували му толкова търпение и напусна компанията, без да я удостои повече с поглед.

Останалите, спрели за миг да дъвчат, се погледнаха един друг удивени. Как можеше човек с такъв здрав апетит като бате Киро да бъде същевременно толкова гнуслив за тях беше пълна загадка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.